

Теодор Мерон је вероватно најутицајнији судија у Међународном кривичном суду за бившу Југославију (МКСЈ или Хашки трибунал). Он је у два мандата заузимао место председника МКСЈ. Од марта 2003. до новембра 2005. године био је председник МКСЈ. Други мандат започео је у октобру 2011. године (и он још траје). [\[1\]](#)

Пре рада у МКСЈ, Теодор Мерон је имао запажену дипломатску каријеру. Мерон је рођен 1930. године у Пољској. Он је радио у израелском министарству иностраних послова током шездесетих година прошлог века. Дакле, у деценији када је Израел окупирао Газу, Западну обалу и Јерусалим и када је повео рат против Египта, Јордана и Сирије (тачније, када је само у једној недељи, 1967. године, побијено и нестало око 30.000 Арапа). [\[2\]](#) Био је и представник Израела у Канади и УН (Женеви). Након рада у Израелу, Мерон постаје амерички дипломата. У периоду од 2000. до 2001. обавља функцију саветника у америчком Стејт департменту.

Након завршетка рада у америчком Стејт департменту, Теодор Мерон прелази у МКСЈ. У свом првом мандату од марта 2003. до новембра 2005. године Мерон је прекршио бројна људска и процесна права (пре свега, српских притвореника).

[\[3\]](#) Посебно је то било видљиво у случају Војислава Шешеља. На пример, иако је према правилу 19 Правилника о поступку и доказима МКСЈ као председник суда имао дужност да надзире рад секретаријата и поступање према притвореницима, судија Теодор Мерон је дозволио да се 11. децембра 2003. године донесе одлука којом се забрањује свака телефонска комуникација и све посете Шешељу. Оваква одлука, донета уз квазиправна оправдања ("очување мира у бившој СФРЈ" и очекивани "други круг

председничких избора"), продужавала се све до јуна 2004. године. Или, преко седам месеци.

Такође, у одлуци од 29. јануара 2004. године судија Теодор Мерон (у својству председника жалбеног већа и председника МКСЈ) одбацује жалбу Шешеља због одбијања захтева да га у притворској јединици МКСЈ посети епископ СПЦ. Ово је, без сумње, класичан пример како се грубо крши члан 9 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода који гарантује слободу мисли, савести и верисповести.

Слично томе, судија Теодор Мерон као председник жалбеног већа у случају Шешељ потписује 29. јула 2004. године одлуку у којој формално прихвата жалбу тужилаштва (у вези са оспоравањем надлежности оптужнице). Тачније, Мерон је прихватио више него нетачну тврдњу тужилаштва да је у Војводини било оружаних сукоба. Да би оправдао оптужницу за ратне злочине за територију на којој није било рата (и оружаних сукоба), судија Теодор Мерон прибегава квазиправним објашњењима попут оног „пракса Међународног суда по питању примене члана 5 Статута указује на широко тумачење”. Дакле, под „широким тумачењем” (што се поновило и приликом ослобађајуће пресуде у случају Готовина/Маркач у новембру 2012. године) могуће је подвести најапсурдније тврдње, сматра председник Хашког трибунала Мерон.

Судија Мерон се пристрасно понашао и ван МКСЈ. Он је био један од главних гостију на комеморацији поводом 10 година од пада Сребренице у јулу 2005. године. Дакле, на комеморацији на којој су се појавили људи са мајицама на којима је био лик Насера Орића и на којој се чак и са говорнице чуло „Смрт Републици Српској”. (Нешто касније Мерон ће бити члан жалбеног већа у случају Орић).

Судија Мерон и кршење права Срба у Хашком трибуналу 2003–2012

Пише: Дејан Мирковић
уторак, 20 новембар 2012 19:58

